

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

¡FLEXIBILITAT!

¡Oh! Vostés no saben encara fins ahont arriba sa potencia.
Tè las condicions de la goma y del bambú.
¡Flexibilitat!
N' hi ha de mil modos y maneras.
A la proba.

Donya Paula es una senyora petitona, més aviat grossa que prima, cara indefinible, que sols expresa un tò constant de curiositat. Tè una filla: Roseta, de disset anys, molt espigada, pertany a la escola de sa mare, sempre ab los ulls baixos; en fi, allò 'que 's diu, una gata moixa.

Un amich mèu, d' ideas avansadas, molt partidari de Jesús y la caritat evangélica, molt honrat, pero intolerant ab certas cosas de que no vull ferne memoria, pretenia a la minyoneta.

—Senyora, digué un dia en tò formal, a donya Paula; só solter, lliure, ningú 'm governa; tinch lo suficient per donarme bona vida y estimo a la Roseta. Crech poderla fer felis... y...

¡Aixó has dit!... Això no tindrás.
Donya Paula ja 'n tingué prou. D' heretje, descamisat, sanguinari...

¡Oh! N' hi vá dir un sach... d' heretjias.

Al cap de dos mesos trobo a mon amich que sens mica de preparació, entra de plé en lo assumpto y 'm diu:

—¿Saps aquella familia de qui 't vaig parlar? Records tot allò d' heretje, mal home, etc., que 'm va dir la mamá... Donchs ara he pogut convence'm de lo qu' es lo mon. La Roseta tè un nuvi rich y sobretot plé de religiositat y devoció... segons diuhen las bonas llenguas. Lo que 'm negavan, ho ha obtingut aquest ximplet; pero es lo cas, qu' he descubert que donya Paula, encantada ab son futur gendre, dona tantas libertats a la Roseta, que fins la deixa sola ab lo jove... y una criada que dorm tot lo sant dia de Dèu... ¿Y donchs? ¿Qué s' haurán fet, la religió y la moral? ¿Qué, la conciencia?

—Noy, vaig dirli llavors, la conciencia, com tot lo del mon, es una cosa flexible, elástica... s' en fá de més .. y de ménos.

—¿Una flor no fá istiu?

—¡Ah! ¿Si?... Donchs farém un ram.

Lo que son las cosas. Ahir vaig trobar al mateix amich de qui he parlat, al home virtuós, ignocent... Si, si, fiéuse del aygua mansa...

Jo avans era rich, molt rich... es a dir, ho feya veure, per conveniencia.

Consti que sempre he tingut la mateixa posició... y Dèu me la conservi...

Encara que jo no crech que Dèu tingui lo mal gust d' esser conservador...

En fi. Vaig voler passar a proba a mon amich, y fingint véu plorosa y contristada li digui que havia vingut a menós, que recordant los oferiments d' ell, aprofitava aquella ocasió per acceptarlos...

Mon amich, féu una petita suspensió. Després digué:

—Home, passa per casa y ho arreglarém a la mida del teu gust.

Vaig seguir son consell. ¡May l' hagués conegut! Undia truco y no 'm responen. L' altre, una vella contesta que: «L senyoret es fora.» ¡Y dormia dins sa cambra! Finalment una tarde passa pè 'l mèu costat, en la Rambla. Jo 'l saludo no 'l nego a ningú. Vaig dirli:—Abur amigo... Ni ménos se vá girar. M' havia vist venir...

Vaja. Tant flescible es la amistad com la conciencia.

—¿No s' han convensut?... Donchs... endavant las atxas.

En Ramonet estimava a la Tecla. Jo ja 'ls feya casats. Ja tenia coll avall una capseta de dulces... Millor dit, los dulces sols.

De la noche a la mañana, no sè encare com, trobo mas il·lusions, mústigas, desfulladas, com las flors que 's passen per falta d' aygua... Veig en Ramonet, tot plantxat, fent lo maco y 'l crido.

—¡Eyl! ¿Tú... ahont vas?

—A veure la dona...

Ara no s' istila dir: la *xicota*, per segons qui.

—Suposo que aquesta dona es la Tecla y que aviat menjarém confits...

—Noy, vas errat de mitj a mitj. La Tecla no 'm convenia. Es pobre... y...

—¡Ah! Ja hi caich. ¿Y donchs?

—Hi trobat una noya molt salada, diuhen que a casa sèva son riquissims. Y sobre tot m' estima... sempre m' ho está dihent...

—Ves, ves. Ets un taril-larot.

¡L' amor... flescible! ¡Més flescible que l' arch ab que llensa sas fletxas!

Ara ja he convensut. Tres minuts de paciencia y acabo.

Lo rector del mèu poble era parroquiá d' un cerer anomenat en Cigala, y conegut per aqueix mot. En Cigala servia molt bé a sos amichs y passava per lo més devot del poble. Vel' aquí que un dia ¡plam! lo bisbe cambia 'l rector y 'n posa un altre desconegut. Fins ara, res de particular.

Al cap de dos senmanas, lo cerer veient que 'l nou sacerdot no donava fe de vida per casa sèva, s' arribá a la rectoria, demaná al pare Llorens, qu' aixis se nomenava y li oferi son establiment.

—Fillet, digué 'l rector. Ho sento; pero no puch plorar. Jo la cera, la faig venir de Barcelona... Me surt més a compte y sobre tot... es un compromís d' amistad que hi contret... Que hi farém...

Al cap de sis mesos, vaig visitar lo poble y 'm convidá un amich a pendre café en un, que li deyan de la *Aliansa*. A poch vaig sentir a un fulano que predicava en alta véu, ideas de sanch y extermini, barrejantlas ab las de republica y llibertat...

—¿Qui es aquest ximplet? vaj preguntar a mon company.

—Ningú 'n fá cas. Ahir, era un cerer molt rich, lo més honrat del poble, encara que fanátich y sense instrucció.

Diuhen que desde un dia que 's vá barallar ab lo rector, se transformá per complert. Ara diu que sempre ha sigut lliberal, y que no hi ha Dèu... en fi, ja l' has sentit.

—¡Massal! Aqueixos, perden los millors principis... ¡Desgraciat qui 'n fa cas!

La fé, las creencias... ¡flexibilitat! ¡per tot flexibilitat!

Lo senyor Farigola, deya sempre:

—Jo só un home honrat. Jo no 'm fico en negocis... Jo...

—Home calli. Qui fá bocadas de sas virtuts, dona lloch a creure... tot lo contrari de lo que diu... Més fets y ménos paraulas...

—¡Oh! en quant a fets, digué una vehina molt batxillera, jo podria contar...

—Digui, parli, crida 'l senyor aludit.

—¿Vosté, honrat? ¿Y aquells bitllets de Banch que li vá entregar don Panxo per fer un negoci brut? ¿Sap? Allò dels negritos...

Lo senyor Farigola, queda esglayat y sense paraula. La dona... tenia rahò de sobras.

—¿La honradés?—Si noy, tot es flexible.

—¿Qui no sap de don Joan, de don Mateo y don Quim, que ahir eran dels rojos, y avuy 's fan ab los blanchs?

¡Oh! La conseqüencia politica...

Val més que no 'n parlem. Hi ha massa fanch en certas carreteras.

Ara dispensin. Vostés tenen rahò y jo també. Han passat més de tres minuts; he sigut poch lògich.

Me consola poder dir en quant a lo primer que 'ls ferro-carrils d' Espanya fan esperar més... De lo segon, m' acuso. La conciencia, l' amistad, l' amor, la fé, la honradés y la conseqüencia politica, no son flescibles si son verdaderas. ¡L' home si qu' es flexible! sobre tot d' espinada. Pero aqueix es lo sigle de la plata... Meneses. No 'n fassan cas.

JOSEPH LASSARTE.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Senmana de novel·lats, ó siga d' estrenos y de debuts, que per lo mateix no necessita gayres preambuls.

Aném, donchs, al grà... ó bè á la palla; que de tot hi ha hagut á l' era de l' escena.

La *Barretinaire* lletra de 'n Feliu y Codina y música de 'n Perez Cabrero es un cent péus: no tèn un pensament general, careix de unitat y fins d' argument. Comensa l' obra de una manera gráfica exposant las desventuras que han ocasionat al nostre país las midas económicas plantejadas en jaquest últim temps; tèn al final del primer acte una marxa en la qual tothom vá armat y fins sembla que ja hi som y acaba ab un gran ball de motius espanyols, en que 'l Champany de Reus, vestit de pagés, canta peteneras que balla la Fuensanta en companyia de andalusos, gallegos y aragonesos. L' obra aixó sí, está plena de alusions, y d' incidents, entre 'ls quals n' hi ha un de notable: la descripció de la batalla del Bruch, dita per en Colomer que caracterisa admirablement lo tipo de vell.

En Coll y Britapaja tréu cada istiu aquell quadro titolat: *La voz pública*: lo mateix march y diferent estampa. Lo march es una redacció de periódich á la qual hi ván compareixent los originals—l' article de fondo, la revista de teatros, la revista de toros, l' anunci de morts, sueltos, carta de Barcelona, telegramas y anuncis—y tots aquests originals hi diuen la seva, segons lo que ha succehit durant l' any. Figúrinse lo que será aquest any ab las tarifas, las partidas, lo *perro* Paco, la qüestió de Egipte, lo tractat de comers, la guerra contra Catalunya, etc., etc., etc. L' obra está plena del esperit de actualitat y té alusions y xistes á cabassos. La revista de toros, la carta de Barcelona, l' anunci funerari y 'ls sueltos son aplaudits cada vespre. Una novel·lat: en lo diari d' aquest any hi ha la transcripció de un article catalá, que recita 'l barítono Sr. Ripoll: al péu de aquesta revista 'l trobaran, y per la mostra coneixerán lo panyo.

Gracia en San Gervasio del mateix autor es un' obra lleugera y bèn desarrollada: tèn una pila de modismes catalans traduhits literalment al castellá y dos trossos de música ja coneguts del públich, pero bèn surgits en l' obra.

A Novel·lats continúan donant á coneixe las obras més modernas del repertori espanyol. *Los quantes del cochero* de Santero revelan l' existencia de un verdader autor dramátich: despresa de certas trabas de escola seria una comedia perfecta. *Lo que vale el talento* es més fluixa; y *El guardian de la casa* tèn grans condicions de forma.

Al *Retiro* la Marini segueix alcansant triunfos y més triunfos. L' hém vista en *Pamela*, y está com sempre, inimitable.

Al *Equestre*, després del debut dels Wilson, ha vingut lo de 'n Cardono. Un dels germans Wilson deu tenir forsosament las clavículas de ferro per aguantar sobre las espatllas los salts mortals d' homes que pesan un grapat d' arrobas y que cauhen sobre d' ell desde una gran altura. Se véu aquest exercici y fins ventlo sembla impossible, inverossimil.—En las tres barras fixas donan també mostrás de una gran agilitat.

Lo domador Cardono 's fica dintre de una gabia entre dos parellas de lleons, los dona cops de látigo, los fá saltar sobre 'l seu cos y per damunt de una valla y las empren en contra d' ells á tiros de revólver. Tant aviat los excita com hi juga. Es un espectacle qu' imposa; pero aquí á Espanya no es nou.

¡Hi ha aquí tants ministres que jugan impunement ab lo lleó espanyol!

N. N. N.

L' ARTICLE CATALÁ.

Escena XIV de LA VOZ PÚBLICA

Lo qu' está passant á Espanya no pasa en cap més país. Se queixan los andalusos, se queixan los viscaïns, castelians, aragonesos contra 'l govern de Madrid.... A Madrid senten las queixas y 'n fan ó no cas omís, pues no hi ha perill la cosa no passarà may d' aquí. Pero 's queixa Catalunya, protesta ab lo tó civil del qu' ho fa porque pot ferho, porque l' hi sobran motius, y no sois no se la escoltan, sinó que crida Madrid: «Catalunya es egoista, Catalunya ja está vist, vol separarse d' Espanya, vol anar sola.» Y aixís tolas las altrás provincias nos miran de fit á fit, ab detriment de la patria que viu del amor dels fills.

«Vostés me farán l' obsequi de dirme si hém dat motiu porque 's tinga tal sospita de Catalunya? ¿Tenim potsor, nosaltres la culpa de que, sent un ós Madrid, lo fassin ballá 'ls francesos dantli *pá sucat ab ví?* Diu que las altrás provincias detras de l' ós ván seguint. Bè ¿qué hi farém si nosaltres no vám neixer baiarins? ¿Diu que 'ls catalans no som prou espanyols! Pues jo dich que de tant que 'n som al últim no se 'ns podrá resistir. Antes no vo. lam empleos; are estém sempre aburrint als diputats, demanantne pèls de casa y pèls amichs. Antes primer Catalunya pue tot, com ho poden dir Fivallers Clris y tanfas glorias del nostre país. Avuy fins la base quinta troba á Catalunya amichs, qu' entre 'l partit y la patria lo que tira es lo partit. Antes anávam als toros per anarhi, porque sí Are hi aném ab conciencia, de bona fé y ab desitj. ¡Y quin soroll! ¡quina gresca! ¡quin escándol! Aquells crits de «fuera! ¡bruto! ¡a la cárcel! ¡que baile!» y altres d' istiu, proban bè que en punt á xulos no 'ns amaguém per Madrid. Allí 'l flamench está en moda fins á las Còrs ¿pues y aquí? ¡Si ja som mitj andalusos! ¡si aixó es la mar! Si jo estich que 'l Besós y 'l Llobregat venen del Guadalquivir! No tèn Sevilla ni Màlega la gracia d' aqu: st país. Que ho diga 'l Feo Malaguenyo que fent versos s' hi ha fet rich. Prop de Mongat hi ha Tiana, qu' es el Triana d' aquí, y la Granada... ja ho saben, á prop de Sant Sadurni. Si no més falta posarnos calanyés y jo 'ls hi dich que quan vajin més baratos ne duran fins á Sant Quim. Y las nenas catalans, ¡quin modo de tèn 'l ull viu! ¡quins clavells al cap! ¡quins xavos! ¡quin salero! Y fins aquí. ¿qué tèn d' estrany que á Cardona hi hagi la sal á barrils? Fins se cantan *pataneras* pèls carrers, ab véu de ví, y ab aquell ronch d' ordenanssa tant flamench. Per tot sentiu: «Senyort elcaldá mayor!»

L' accent no es gaire castís, pero perdenthi alguns rates are que, segons se diu, no hi haurá feyna á las fábricas, crech que 'n sortirém, ¡oh sí! filar llana ó filar notas tot es materia de fil. Y en fin, vaja ¡que més volen! hasta toreros tenim. ¡Oh! y d' aquells de bona fusta, no rugin, créngume á mí, Un sabatè, un Lluamaneras, no 'ls tindrán may á Madrid. Y vaja el resto señores vaya el resto, ja está dit: Si 'l rey d' allá es en Frascuelo, viva 'l Peroy qu' es d' aquí. Y are que veýeu que som espanyols ¡¡Où chapí!!

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Metastasio era un poeta cortesá. En los seus versos tot es mel, suavitat, ternura: no hi busquéu la virilitat, ni l' imaginació fogosa, ni l' entussiasme.

Encare que nascut á Roma, sigué cortesá de la casa d' Austria, y 'l ofici l' hi aná tant bè, que al morir deixava un palau, cotxes, caballs, mobles magnífichs, mollas joyas y pessas d' or y plata, una riquissima biblioteca y 130 mil florins.

Se compren aquest esplendor, sabentse qu' era 'l poeta favorit de Maria Teresa.

Aquesta estava embarassada y l' hi digué Metastasio que tindria un nen: l' emperatris apostá dos lluisos que seria una nena. Arribá l' hora del part y la emperatris guanyá: era una nena. Lo poeta l' hi enviá 'ls dos lluisos embolicats ab un paper que contenia la següent adulació:

Io perdei; l' augusta figlia
A pagar m' ha condatato:
Ma s' è ver che á Voi somiglia
Tutto il mondo ha guadagnato.

O com si diguessem:
«He perdut: l' augusta nena, m' ha condemnat á pagar la posta; pero si se 'us sembla á vos, tot lo mon hi haurá guanyat.»

¡Quant diferent es Victor Hugo!
Un naturalista de Paris, Roger de Beauvois, posseheix un esqueleto admirablement preparat.
Victor Hugo, al veure 'l, vá improvisar los següents versos que han quedat escrits del seu punyo y lletra sobre un dels ós óplatos del esqueleto:

Squelette, répondez moi: ¿Qu' as-tu fait de ton ame?
¡Flambeau, qu' as-tu fait de ta flamme!
Cage déserte, qu' as-tu fait
¿De ton bel oiseau qui chantait?
¿Volcan, qu' as-tu fait de ta lave?
¿Qu' as-tu fait de ton maitre, esclave?

Traducció literal:

«Esqueleto, responme: ¿Qué n' has fet de la téva ánima?—Antorxa, ¿qué n' has fet de la téva flama?—Gabia deserta, ¿que n' has fet—de ton hermos auell que cantava?—¿Volcán, que n' has fet de la lava?—¿Qué n' has fet de ton senyor, esclau?»

Sobre Sarah Bernhardt y la seva magror s' han inventat molts frasses; hora es ja de que entre tantas invencions siga coneguda una anécdota verdadera.

Representava al *Odeon* de Paris lo ters acte del *Ruy Blas*, y en una de las millors escenas que tenia ab lo primer galan Lafontaine, caygué sobre las taulas un pá de crostons que al ménos pesava dugas lliuras.

Lo galan, fora de sí y adelantantse fins al escenari: —¿Qui es aquest cobart que ha tirat aixó?

Una véu desde 'l galliner:
—Hi sigut jo. No m' agradan las donas magres. ¡que menjí!

ESQUELLOTS.

Escassejan las ayguas per tot arréu.
Fins á Montserrat, aquella celebre font que 'n diuhent del *Miracle*, está á punt de aixugarse.
De modo que la filoxera se 'ns ne porta 'l ví y la sequia l' aygua.
No sembla sinó que un poder misteriós está embargant la naturalesa.
—Designi objectes.
—¿Qué vol que designi, pobre de mí?
—Bueno, ho faré jo: me quedo 'l ví y l' aygua.

Lo més sensible no será pas per nosaltres, que per beure, aném tragant saliva.
Lo més sensible es pèls capellans, que sense aygua ni ví, aviat no podran dir missa.

Dimars de la senmana passada, canonadas.
Dilluns, de la present, canonadas.
Y 'l dimars, dia de Sant Jaume, canonadas.
Espanya es com un auellet que no pot sortir del niu: no pot volar y anarse 'n á Egipte, no pot picarse 'l menjar entre las demés nacions europeas; pero aixó sí, si no té plomas, tèn canons.

En l' Universitat de Paris un xino ha prés lo títol d' advocat.
Es lo primer exemple de un cas semblant.
Ja s' ha acabat alló de dir:—Van enganyarlo com á un xino.
Are 'l xino, si vol pendre venjansa y tèn forsa parroquians, los enganyará com á europeos.

En un dels executors d' embarchs vá deixarse 'l nombrament de tal á casa de un contribuyent.
En aquest nombrament se consigna que guanya set pessetas cada dia.
Es poch.
Ab set pessetas ab prou feynas ne tèn prou per ferse rentar los mocadors que necessita per aixugarse 'l suor.
Aquests contribuyents fan suor molt.

¿Ja ho saben?
Los embarchs s' están verificant sense aparato de forsa, ni acompañament de civils.
Al últim s' han convenut de que no era necessari.
¡Pobres contribuyents! ¡Que 'n dureu poch de civils al embarch!

En l' estat de comptes de una funció de beneficencia, hi he llegit la següent partida:
«A dos agentes de la autoridad, 2 pesetas.»
Lo qual, en certa manera indica que las empresas

dels teatros y demés espectacles pagan als agents de l' autoritat.

¿Han vist res més divertit? ¡L' autoritat cobrant propina!

No s' estranyin gens si algun dia arriba fins als seus oïdos lo següent diàlech:

—Donde vá Vd. esta noche camará.

—Al concierto de Euterpe.

—¿A velar por el órden?

—Quiá: á cobrar la peseta.

¡Que vingan las naciones extrangeras á fernos la pols!

Diumenje gran corrida de toros.

Sis Carriquiris, morts tots ells per en Lagartijo. No hi faltará gent.

Perque han de saber qu' en Lagartijo desde que vá saber qu' en Frascuelo ha tingut á Barcelona un gran triunfo, s' ha fet esmolat las espasas y tenyir las muletas, y éll está mes esmolat que l' espasa y més roig que la muleta.

Lo fet de matar éll sol sis toros es nou á Barcelona.

En ménos de tres horas executarà á sis contribuyents de Navarra.

Lo día de Sant Jaume l' Antigua de Pasqua vá donar un ball en lo Teatro Massini, iluminat ab llum eléctrica.

Diàlech:

—Estich electrisat.

—Si qu' es estrany. ¿A conseqüencia de la llum?

—No ca: á conseqüencia de la balladora.

Un dels periódichs de Barcelona que de un quan temps ensá 's mostra rabiós y frenélich contra 'ls que no pensan com éll, es la Vanguardia.

Recomaném que 's fassa donar una vista pèl capitan Cardono.

Ja veurá com lo domestica.

Los gastos de personal de la presó modelo de Madrit, distribuïts entre noranta dos empleats, importan la suma de 118,750 pessetas.

O sigan 23,750 duros.

Are afegeixin los gastos de material y de alimentació dels presos, que han de pujar una barbaritat.

Y diganme:

¿No sortiria més barato si fessem una contracta ab los lladres?

S' han reunit los accionistas del Teatro del Liceo per decidir si ha de obrir las portas durant la próxima temporada.

Va presentarse una proposició, y desseguida se 'n vá presentar un' altra de «no hi ha lloch á deliberar» y sigué aprobada.

De modo que no solzament quedarà tancat lo gran Teatro, sinó també la boca dels accionistas.

Definitivament, lo Liceo no serveix per lo que vá ser concedit.

Jo del govern me 'l tornaria á incautar.

¿Y saben á que 'l destinaria?

A magatzém dels objectes embargats.

No han de ser tots escrits en castellá los llibres luxosament enquadernats que surten de las casas editorials barceloninas.

Una nova biblioteca escrita en llenguatje de la terra está publicantse aquí á Barcelona ab lo titol de Biblioteca del Renaixement. Lo primer volum era 'l titolat Lo libre de la patria; lo segon conté quatre bonicas novelas de 'n Genis y Aguilar de Vich, y está enquadernat ab verdader bon gust.

No deixin de anar á ca 'n Lopez y podrán gastarse tres pessetas bèn aprofitadas.

Un telégrama:

«Arabi ha proclamat l' extermini dels inglesos.»

Un endarrerit:

—Me 'n vaig á Egipte: jo respecte dels inglesos, penso com Arabi.

Traduheixo:

«Ahir ocorregué en aquesta ciutat una terrible catástrofe. Una familia entera ha sigut víctima de una serie fatal de casualitats.

Aquest trist epissodi de la vida contemporánea pot titularse La historia de quatre moscas.

Totas quatre, fillas de casa un adroguer buscavan la manera de menjar.

La més gran vá posarse sobre una llangonissa; la segona sobre un sach de farina, la tercera sobre un jerro de llet...

Recobradas las perdudas forsas, totas tres tractavan de alsar lo vol, ván revoltejar durant un segon ab certa pesadés... y van caure mortas.

A la llangonissa hi havia anhilina per donarli color. A la farina hi havia guix. A la llet hi havia cals. La adulteració de aquests articles havia produhit la mort instantánea de las tres moscas.

L' última mosca al veure aquestas desgracias, davant del cadáver de las sèvas germanas, resolgué suicidarse, y 's llensá sobre un paper de color vermellós que duya aquest lletrero: Paper de matar moscas.

Xuclá 'l fatal veneno... tot inútil. Torna á xuclar desesperadament... inútil sempre. Com més xuclava més viva se sentia.

Es que 'l paper de matar moscas era també falsificat.

QUÈNTOS.

Hi ha xicots bèn estúpits.

Pero cap com aquell de una casa de pagés que treya á abeurar la mula un vespre que feya lluna plena. La lluna 's reflectia sobre de l' aygua.

Y en lo moment en que la mula anava á beure, passava un núvol per davant de la lluna y desapareixia la sèva imatge del damunt del aygua del abeurador.

—Pare, pare!... cridava 'l xicot: corréu, veniu, que la mula s' ha begut la lluna.

—Viu aquí D. Francisco Cinco y Cinco.

—¿Cinco y Cinco?

—Vull dir D. Francisco Diez.

Un pretenia entrar á ocupar una plassa de caixer en una casa de comers.

Y per recomenarse deya:

—Estich molt enterat de las reglas de l' aritmética; pero sobre tot de la regla de sustracció.

Hi ha dugas tertulias que desde distintas casas fan diversos experiments ab lo teléfono.

Los uns y 'ls altres tot es ponderar l' utilitat de aquesta sorprendent invenció.

Entre 'ls diversos diàlechs que 's trasmeten mútuament, es digne de mencionarse 'l que vaig á reproduhir:

—¿La gracia de vosté?

—Anton Jepich. ¿Y la de vosté?

—Pere Badia. Ja 'm déus coneixe. Vés si pèl teléfono pots enviarme aquells cent duros que vaig deixarte fá més de quinze días.

En Jepich deixa anar la boquilla de una revolada, exclamant:

—¡Y encare dirán que aquest invent es útil!

Una anécdota... de tocador.

Una senyora qu' en temps del general Zapatero era la admiració del jovent de Barcelona, un dia d' aquests se vestia y empolaynava per anar á un ball.

Y á fi de ocultar destrossos fets per lo temps, se pintava y 's posava alrededor del coll un collar de perlas de cinch toms.

—Aixó, deya ab tó salamer, sempre amaga algun estrago.

Y 's quedá esperant las protestas de las personas que la rodejavan.

Inútil. Ningú digué una paraula.

Sols una amiga sèva murmurá á l' orella de la persona que tenia al costat:

—¿Sabs que sembla aquest collar? Aquells fanalets que colocan davant de las casas, quan las derriban.

—¿Qu' es lo que 't produhiria més pesar preguntavan á un subjecte?

—¡Home! contestá aquell; com que profeso tant de carinyo á la mèva dona, lo major sentiment pera mi fora que 's quedés viuda.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Com que jo soch mariner tot sovint emprenc llarchs viatjes envers las costas salvatjes de la Prima-dos-tercer.

Recordo que un dos-tercera per una hu-dos-tres gniats de sopte vâm sè atacats de una gran tribu guerrera.

Y sort de una altra hu-dos-tres que vá al jefe enamorar, poguent al final lograr que 'ns deixés y no 'ns fés res.

Y aprofitant l' ocasió vâm marxá al tot ménos prima, lo barco de més estima que are tè nostra nació. Y á n' allí volguent probar lo molt agrahtit que jo era, de tot una pessa entera per vestirse l' hi vaig dar.

BOHÉMICA.

II.

Mon Total un gran riu es: dos hu ball aragonés.

ROMANISQUIS.

MUDANSA.

Las rahons han de acabá ab total posat ab a; jo us dich que tothom ne té de total posat ab e; los aucllets solen dí lo total posat ab i; y en la casa ahont estich jo hi ha total posat ab o.

XICARRINYO.

ANAGRAMA.

Com fou cobart en extrém una tot en l' uniforme féu en un tot un tintent, y 'n vá pendre tot conforme disposa lo reglament.

PAU SALA.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5.—Nom d' home.
1 4 3 2.—Id. de una actris.
1 4 5.—Producte de abellas.
5 2.—Nota musical.
2.—Una lletra.

XICH DE LAS B.

CONVERSA.

- Bon dia Nasi.
—Bon dia Senyora... Are no 'm recordo com se diu.
—Ja l' hi he dit.

LL MILLÀ.

QUADRAT DE PARAULAS.

Omplir aquests pichs ab lletas que llegidas horisontal y verticalment digan: Primera ratlla: nom de un instrument.—Segona: un color.—Tercera: operació de comers.—Quarta: personatje de la Biblia.

ULL DE POLL.

GEROGLÍFICH.

LI
NA MAR
ent

RE

YA BLAS

II

L' aca

RA

MANUT DE CA 'N TAPS.

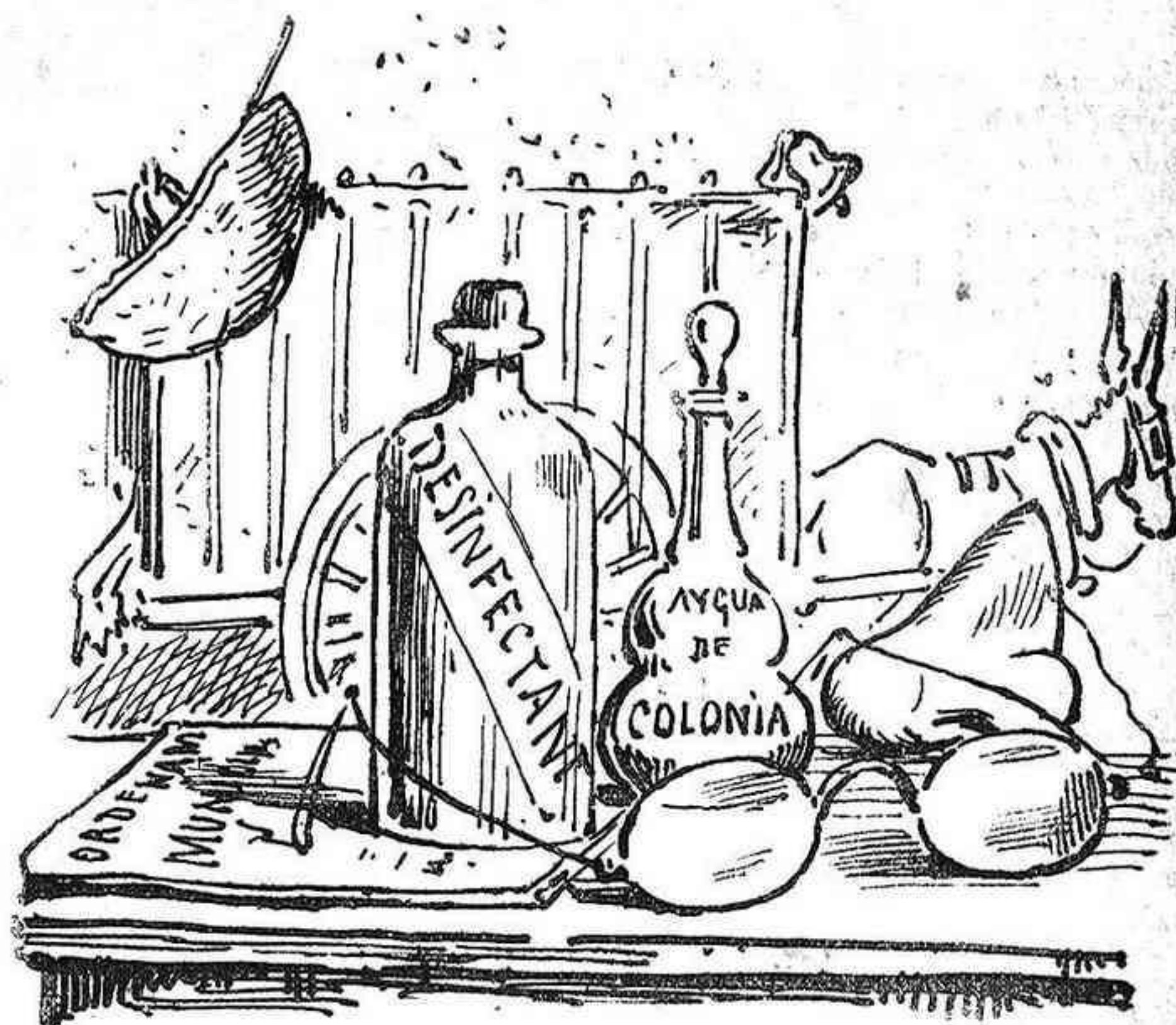
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.ª—A-la-bas-tre.
- Id. 2.ª—Re-má.
- ENDAVINALLA.—Pau.
- LOGOGRIFO NUMERICH.—Carlos.
- TRENCA-CAPS.—La Africana.
- TERS DE SÍLABAS. SA BA TA
BA TA LIA
TA LIA DA
- CONVERSA.—Sastre.
- GEROGLÍFICH.—Per Sant Martí la pinya cau del pi.

Encare que fassi calor, á la pescateria venen un peix molt *fresch*, que si 'n menjan ja están *frescos*.

Regalos que farà Barcelona al senyor revisor, lo dia del seu benefici.

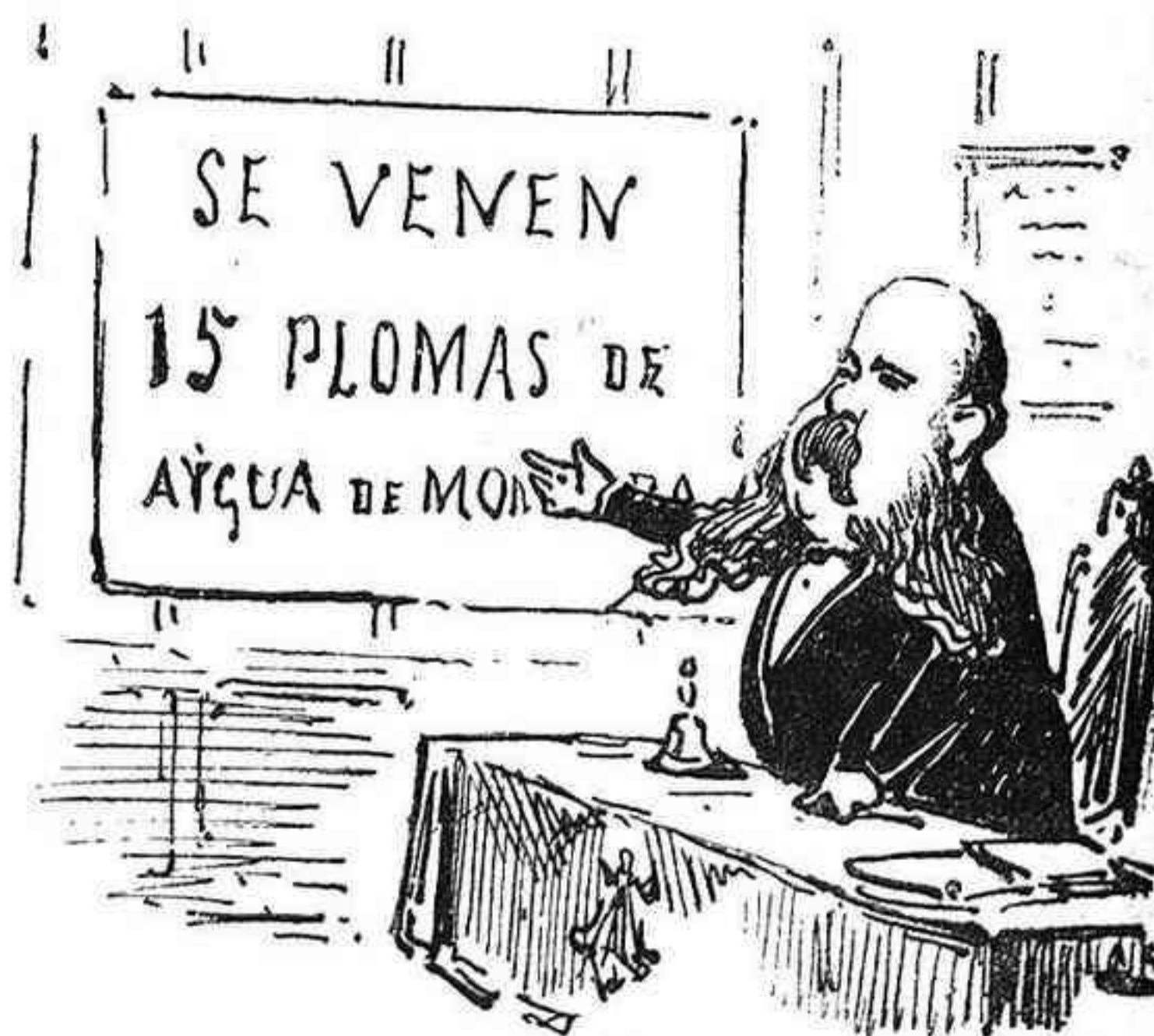
—Papá ¿perque á las pedras hi posan terra á sobre y terra á sota?
—Perque quan plou s' hi fassa fanch.

—¿Y perqué hi deixan aquests alts y baixos?
—Perque están avinguts ab los sabaters.

Barcelona está sens aygua.

Y aixó que al ajuntament n' hi sobra fins per vendre.